

Acta del Ple

Identificació de la sessió

Sessió: PLE 2/2019 MEDIEVAL

Òrgan: Ple

Caràcter: Extraordinària

President/a: Josep Andreu Domingo

Secretari/ària: Albert Estébanez López

Dia: 4 de maig de 2019

Hora d'inici: 12:00

Hora de finalització: 12:45

Lloc: Església de Sant Miquel

Assistents:

Sr. Oriol Pallissó Balañà (ACM)
Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa (IpM)
Sr. Santi Porta Fernandez (ACM)
Sra. Sílvia Lafebre Roig (ACM)
Sr. Marc Vinya Miralles (PdCat)
Sr. Jordi Albalat Gao (ACM)
Sra. Marta Civit Bulló (ACM)
Sr. Francesc Benet Ribé (ACM)
Sr. Francesc Viñas Sans (RNA)

Excusen la seva assistència:

Sr. Roger Sosa Vallverdú (CUP)
Sra. Laura Aluja Masalles (CUP)
Sra. Ariadna Ferrer Cervelló (ACM)

ACORDS

Proposta per convertir les Festes commemoratives de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de la Serra en decennals

1. PROPOSTA PER CONVERTIR LES FESTES COMMEMORATIVES DE LA CORONACIÓ CANÒNICA DE LA MARE DE DÉU DE LA SERRA EN DECENNALS (EXP.-1410)

El Sr. Gutierrez diu: La Fic de Montblanc hem acordat de votar a favor del canvi.

Les festes son, boniques, benvingudes i uneixen als habitants de la Vila.

El poble de Montblanc te molta devocio per la mare de deu de la Serra i amb aquest canvi a fer la festa cada 10 anys , crec que contribuira a reforzar aquesta devocio i estima del poble cap a la Mare de deu de la Serra.

Esperem que els representants futurs del Ajuntament de Montblanc, tinguin un compromís amb les Festes de la Serra i juguin un paper clau, de respecte, per preservar les nostres tradicions, per mantenir aquesta unió entre el Poble-Mare de Deu i Festes.

Com a poble, Tenim un repte, (i no ens queda masa temps), traspassar aquesta devoció i estima a la mare de deu, a les generacions futures, al joves, als nostres fills.

Fem-ho

Visca les festes i visca la Mare de deu de la Serra.

El Sr. Vinya diu: Una vegada ha estudiat l'informe del Director de l'Arxiu i de conformitat amb el context social actual votaran a favor. Diu que és bó poder celebrar aquestes festes cada deu anys i proposa plantejar un vot de poble per reafirmar l'aprovació d'avui.

El Sr. Benet diu: En primer lloc agrair a l'Arxiver l'informe tan complert que ha fet. Diu que de fet, és reconeixer una realitat , doncs en els darrers trenta anys s'ha celebrat tres vegades. Així diu, que es regularitza i la gent sabrà que els anys acabats en 6 hi haurà les Festes.

Votació: sotmès a votació el dictamen és aprovat pels assistents que constitueixen la majoria absoluta dels membres del Ple, de conformitat amb el següent detall:

Vots a favor GM Agrupament Catalanista de Montblanc: 7 (Il·lm. Sr. Josep Andreu Domingo, Sr. Francesc Benet Ribé, Sra. Sílvia Lafebre Roig, Sr. Oriol Pallissó Balanyà, Sra. Marta Civit Bulló, Sr. Jordi Albalat Gaó i Sr. Santi Porta Fernández).

GM Partit Demòcrata: 1 (Sr. Marc Vinya Miralles).

GM FIC Montblanc: 1 (Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa).

Regidor no adscrit: 1 (Sr. Francesc Xavier Viñas Sans)

Vista la proposta de l'Ajuntament de Montblanc d'establir una periodicitat decennal les Festes commemoratives de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de la Serra.

Vist l'informe del Sr. Josep M. Porta i Balanyà, Director de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà, de data 29 d'abril de 2019 que es reproduïx de manera literal:

“En el llibre presentat el mes de setembre de 2018, titulat Les sortides de les marededeus de la Serra de Montblanc (1687-2016). Devoció i festa, s'analitzen totes les sortides de la nostra patrona, ja sigui de la imatge petita o de la gran. En el capítol corresponent a les sortides amb posterioritat a la coronació canònica de la talla gran a partir de les magnes festes que varen tenir lloc els dies 6, 7, 8 i 9 de setembre de 1906 i en l'epíleg de la mateixa obra, intentem demostrar documentalment que els nostres avantpassats tenien la idea de commemorar aital efemèride cada deu anys; per bé que això no fou possible ateses les circumstàncies socioeconòmiques d'aquells moments, quan imperava una greu i generalitzada crisi provocada pels estralls de la fil·loxera. Tot sovint, la història, i també la història local, a més d'analitzar i contextualitzar un relat històric per tal de divulgar-lo, sol tenir, o hauria de tenir, una funció social. En aquest cas,

és el de plantejar un canvi en la periodicitat d'una de les celebracions més nostrades de la nostra comunitat, que agermana a tots els montblanquins i montblanquines, als de la vila i als que viuen fora, el de les festes extraordinàries de la Serra.

Així doncs, atenent-nos al relat històric, el 1916 es projectà endegar les festes del Desenari de la coronació, que també serien les del Centenari del retorn de la imatge el 1816; les quals, en certa manera, esdevingueren un precedent de les que tingueren lloc el 2016. Però, cal tenir en compte que a l'entorn de l'any 1916, a causa de l'important dèficit acumulat per les celebracions de la Coronació de 1906 i sobretot a la crisi latent, i amb una evident manca de pressupost, Ajuntament no tingué els suficients ànims ni el potencial econòmic necessari per assegurar l'èxit d'unes festes que volien que fossin com les de la Coronació. Davant de la penúria generalitzada no hi hagué cap més remei que celebrar-les a un nivell estrictament religiós, amb l'afegit de la benedicció de la creu que s'aixecà a la placeta de la Serra. Però, el plantejament social ja estava fet.

En arribar al segon desenari, la intenció de commemorar l'esdeveniment de la coronació canònica cada deu anys, tornava a prendre força. El 1925, La Veu de Catalunya en l'edició del 14 d'octubre publicava que "ha estat molt ben acollida la idea de celebrar solemnement el segon descenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Serra, així com també la de commemorar cada deu anys aquella fausta data".

Paral·lelament, el mateix mes d'octubre de 1925, la Junta d'Obra de la Serra s'adreçava als montblanquins en els següents termes: "Coincidint el prop·vinent vuit de setembre, el segon desenari de la Coronació de la Mare de Déu de la Serra, Patrona de la vila, la Junta de l'Obra del santuari de la mateixa, ha pres l'acord de solemnitzar aital diada amb magnífiques festes religioses i populars". Les festes varen tenir lloc entre el 31 d'agost i el 8 de setembre de 1926 i, també foren eminentment religioses; alhora que, populars i patriòtiques, com una reacció social dels montblanquins als límits imposats per la dictadura de Primo de Rivera.

El 1926 ja es començà a debatre d'una manera decisiva, d'unificar la festa oficial i la popular als dies 8, 9 i 10 de setembre de cada any. Finalment, aquesta idea es cristal·litzà plenament el 4 d'octubre de 1930. Davant la imminent celebració del vint-i-cinquè aniversari de la Coronació, la Junta d'Obra del Santuari adreça una carta al consistori municipal, en la qual es notifica que el 1931 tenien la intenció de realitzar "grans festes en aquesta diada" i proposaven a l'Ajuntament que les patrocinés. A més, varen posar a consideració de la Corporació la conveniència de consultar-ho a l'opinió ciutadana. A tal fi, el dia 22 de novembre tingué lloc una reunió de "las fuerzas vivas de la población". En ella, i després d'una sèrie d'intervencions dels representants de les entitats, tots favorables al canvi, i atès que la celebració de la Festa Major era un vot de poble, calia reafirmar-lo mitjançant una consulta popular entre tots els caps de casa de la vila. El 28 de novembre de 1930, s'imprimiren les butlletes del plebiscit o referèndum amb la pregunta: ¿Esteu conforme en canviar la

data de la Festa Major actual, traslladant-la del diumenge després de l'Ascensió en que es celebra al dia de la Mare de Déu de Setembre, festivitats de la Patrona de la nostra Vila?". Una vegada efectuada la consulta popular els resultats foren els següents: dels 1.004 caps de família amb dret a votar, ho feren 685 (un 68,22%) i, per tant, no emeteren el seu vot 319. Del total de votants, 676 contestaren afirmativament i solament 9 es mostraren contraris al canvi.

Davant d'aquesta aclaparadora majoria, i després de sotmetre al canvi al cardenal arquebisbe de Tarragona, Francesc Vidal i Barraquer, el Ple de l'Ajuntament del 22 de juliol de 1931 acordà que es portessin a terme les grans celebracions del 25è. aniversari de la Coronació i que fos "traslladada al 8 de setembre la Festa Major d'aquesta Vila, i [que] sien declarats en tres dies els en que es celebri l'esmentada Festa".

Cinc anys més tard, amb motiu d'escaure's el tercer desenari, ja no tenia sentit fer una nova celebració decennal i, evidentment, la situació el setembre de 1936 feia totalment inviable qualsevol tipus de manifestació religiosa i, a més, lògicament, els montblanquins i montblanquines no estaven per a festes.

En conseqüència, tal com hem pogut constatar documentalment, l'origen de celebrar la Festa commemorativa de la Coronació cada vint-i-cinc anys per comptes de cada deu, té el seu origen entre els anys 1926 i 1930. Serà quan es produeix una comunió d'interessos d'unir les festes religioses amb les populars, de la mobilització de les forces vives, de les institucions i, també, de la societat local, a partir de les seves associacions, i sempre tenint en compte el sentit del vot popular. La Junta d'Obrers de la Serra, volia realçar aquells desenaris que no havien tingut l'èxit desitjat i l'Ajuntament pretenia revitalitzar la Festa Major de la Vila. Per tant, s'esmerçaren importants esforços perquè el resultat del plebiscit popular fos favorable i majoritari al canvi de dates, amb l'al·licient que el 1931 es gaudirien d'unes grans festes; les quals, inicialment, foren molt ben acollides per les institucions i la ciutadania montblanquina.

A vegades es diu que la història es repeteix. Si en els seus inicis, durant dues dècades, aquelles festes extraordinàries van ser -i els nostres avantpassats volien commemorar-les- cada deu anys; la nostra generació actual, ja en porta trenta, també fent-les cada deu anys: el 1996, el 2006 i el 2016.

Per tant, com que la societat ha anat canviant, i davant l'evident realitat de les últimes tres dècades, atenent a les referències històriques, i tal com planteja l'alcalde de la vila en el pòrtic de l'esmentat llibre, "com van maldar els nostres avantpassats per poder realitzar-les en uns inicis, els anys 1916 i 1926" i tenint en compte que "es precis i necessari fer aquest acte col·lectiu de renovar el nostre montblanquinisme cada deu anys amb festa grossa; i cada dia, celebrar-ho amb tota la naturalitat del

món", és del tot plausible proposar que el Ple de l'Ajuntament acordi de celebrar les festes dedicades a la nostra Patrona amb una periodicitat decennal, tal com ho fan en altres localitats properes. I si a la intenció primera dels nostres avis, li sumem la més que probable il·lusió dels nostres joves, i atès que "el nostre Montblanc ha canviat substancialment, no té res a veure amb el de fa cinquanta anys", considerem que pot ésser del tot viable de celebrar d'ara en endavant aquestes festes extraordinàries en una periodicitat decennal. És a dir, en els anys acabats en sis. Vint-i-cinc anys, en la vida d'una persona, és un espai de temps massa prolongat i cada deu és un període molt més assumible i escaient. Unes festes d'aquesta mena, de caire decennal, podrien ser, i haurien de constituir, un revulsiu per endegar i desenvolupar iniciatives socials, veïnals i econòmiques. En definitiva, podrien ser unes festes que fessin progressar la vila en tots els àmbits, alhora que també podrien representar uns jorns de trobada amb els montblanquins que viuen fora vila i, sens dubte, podrien esdevenir un referent en el decurs de la vida de cada montblanquí i montblanquina."

Per tot allò exposat, s'acorda:

PRIMER.- Celebrar les Festes commemoratives de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de la Serra. amb una periodicitat decennal en els anys acabats en sis.

Proposta per a la recuperació de Sant Jordi com a Copatró de la Vila de Montblanc

2. PROPOSTA PER A LA RECUPERACIÓ DE SANT JORDI COM A COPATRÓ DE LA VILA DE MONTBLANC (EXP.- 1411)

El Sr. Gutierrez diu: Hem fa molt feliç saber que amb aquesta votació nombrarem copatro de Montblanc, a Sant Jordi.

Sant Maties ens va lliurà de la plaga de la Llagosta, però Sant Jordi ens lliura cada any del Drac, (i no ens falla mai, aquest any tampoc) per tant crec que s'ha guanyat sobradament ser patro de la Vila.

Així dons, ara els dos Sants tindran en comú que van vencer al mal, a la Vila de Montblanc.

Aquest nomenament de Sant Jordi copatro de Montblanc ajudarà també a dinamitzar turísticament, mes encara, la Vila i la Setmana Medieval.

Sant Jordi, anims, felicitats i no ens abandonis mai.

El Sr. Vinya diu: Sant Jordi supera el fet religiós a Montblanc, doncs la Setmana Medieval ho ha impulsat i exportat arreu de Catalunya. A més, suposa cohesió social, promoció de ciutat, festa, entre d'altres. Votaran a favor.

El Sr. Alcalde diu: Que en sentit estricte el que es fa és recuperar el patronatge que ja es tenia. Vol agrair a l'Associació l'organització, un any més, de la Setmana Medieval. Diu que caldria recuperar l'impuls que ja es va iniciar amb l'escultor Subirats, i poder trobar-ne un per fer una bona imatge de Sant Jordi a Montblanc.

Votació: sotmès a votació el dictamen és aprovat pels assistents que constitueixen la majoria absoluta dels membres del Ple, de conformitat amb el següent detall:

Vots a favor GM Agrupament Catalanista de Montblanc: 7 (Il·lm. Sr. Josep Andreu Domingo, Sr. Francesc Benet Ribé, Sra. Sílvia Lafebre Roig, Sr. Oriol Pallissó Balanyà, Sra. Marta Civit Bulló, Sr. Jordi Albalat Gaó i Sr. Santi Porta Fernández).

GM Partit Demòcrata: 1 (Sr. Marc Vinya Miralles).

GM FIC Montblanc: 1 (Sr. Antoni Gutiérrez Torregrossa).

Regidor no adscrit: 1 (Sr. Francesc Xavier Viñas Sans)

Vista la proposta de l'Ajuntament de Montblanc per la recuperació de Sant Jordi com a Copatró de la Vila de Montblanc.

Vist l'informe del Sr. Josep M. Porta i Balanyà, Director de l'Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà, de data 29 d'abril de 2019 que es reproduïx de manera literal:

“

Sant Jordi és un personatge molt arrelat a la cultura catalana, ja que la seva devoció es remunta al segle VIIIè. Documentalment s'han trobat diferents persones que duïen el seu nom. En el transcurs de la història, molt pocs homes han estat tan coneguts a Orient com a Occident; si bé, en la seva figura es barregen els fets històrics i la llegenda, els quals són molt difícils de destriar.

La cultura europea s'ha anat configurant a base de contes, llegendes i fets reals, la combinació dels quals ha conformat una especial manera de ser. El nom de sant Jordi prové d'un mot grec (*Georgios*) i està relacionat amb l'agricultura. Etimològicament significa

"*el que treballa la terra*". Pel que fa a la seva figura, no se saben massa coses, ni tan sols si va existir realment. Podria ser que fos fill d'un noble persa i d'una dama palestina, que va néixer a Capadòcia (Turquia) i va tenir una educació atlètica i guerrera, amb la finalitat que entrés a l'exèrcit romà, on sembla que va arribar a ser oficial. Però, a causa de les seves creences cristianes es negà a prendre part en els sacrificis pagans i a abjurar de la seva religió. Per aquestes raons, cap a l'any 303 va ser perseguit i martiritzat per l'emperador romà Dioclecià. Aquest martiri, segons relata un escriptor grec del segle Vè., i també recollit en un manuscrit català de finals del segle XIV o principis del XV, va durar set anys i per tres cops l'emperador el va fer matar -pel foc, tallat en dos i pel verí del mag Anastasi-; però, les tres vegades fou retornat a la vida per Déu.

Finalment, va ser decapitat, potser a Nicomèdia -segons la tradició el 23 d'abril-, i enterrat a Lídda, a Palestina.

Aquest sant, el "*megalomàrtir*" per excel·lència, va gaudir d'una gran fama i va ser ràpidament invocat, venerat i mitificat a l'Orient mitjà i portat a Occident pels croats que retornaven de Terra Santa. Així, es trobaran moltes mostres del seu culte a Egipte, Etiòpia, Geòrgia, Alemanya, França, Grècia i Anglaterra; alhora que serà patró d'Anglaterra, Rússia, Armènia, Geòrgia, Sèrbia, Lituània, Grècia, Etiòpia, Portugal, Venècia, Gènova, Ferrara, Nàpols, Aragó, Catalunya, etc.

Cal no oblidar, que molts d'aquests pobles en les lluites que portaven a cap, invocaven sant Jordi. Així, els exèrcits catalans ho feien amb el crit de "*sant Jordi, firam, firam!*". A més, el seu patronatge i el distintiu de la creu, també fou adoptat per molts Ordes religioso-militars, pels almogàvers i per agrupacions de cavallers -els Teutònics, els de la Garrotera, els Templers, etc.- i fins i tot, pel moviment escolta, que, des de la seva fundació el 1907 per Baden-Powell, s'estendrà per tot el món.

A Catalunya, mentre durí la reconquesta del territori de la Corona catalano-aragonesa, el cavaller sant Jordi s'apareixerà moltes vegades en ajut dels exèrcits cristians.

Posteriorment, a causa d'aquests fets, el culte de sant Jordi, ja com a patró de Catalunya des de l'època de Pere I el Catòlic, anirà passant de la noblesa als estaments populars, ja sigui per l'acció dels reis o per la de les Corts i la Diputació del General. A les Corts del 17 d'abril del 1456 reunides a Barcelona, s'establí que la diada de Sant Jordi fos declarada festa obligatòria al Principat i comtats del Rosselló i la Cerdanya "*com lo dia del Sant Diumenge*". Aquesta disposició serà ratificada per la concessió pontifícia de 1667, la qual declararà "*que lo dia del gloriós sant fos dia de festa en Catalunya, per ço que dit gloriós sant és patró de dit Principat*".

De tota manera, però, molt probablement, la màxima popularitat de sant Jordi entre el poble català ha estat deguda a la famosa llegenda del cavaller cristià que venç el terrible drac que tenia atemorits els habitants d'una certa contrada -de Silene... o potser de Montblanc!-. Aquesta terrible bèstia calia alimentar-la diàriament amb bens, cabres, bous, cavalls,...; però, quan la població ja no disposà de cap animal, resolgueren que, per sorteig, cada dia se li lliurés una persona. Un d'aquells dies, la sort escollí la filla del rei, que fou duta davant la presència del drac. Sortosament, la princesa va ser deslliurada miraculosament per sant Jordi, qui vencé al drac i, davant els ulls admirats de tothom, on el drac es fongué, va néixer un roser de roses roges com la sang, del qual, sant Jordi collí

la més formosa i l'ofrenà a la princesa. L'essència d'aquesta llegenda va ser popularitzada per Jaume de Voragine, arquebisbe de Gènova, en el seu llibre *La llegenda Àuria* (1264). A partir d'ella se'n faran moltes versions.

A nivell català, llegenda de sant Jordi, com a vencedor del drac, i ja molt més modernament, serà recollida per Ramon d'Alòs-Moner i, entre d'altres folkloristes, per Anna de Valldaura, Joan Amades, Lluís Millà, etc., els quals, faran diferents versions del tema central. Però, serà Joan Amades qui situarà l'escena a Montblanc.

A Catalunya, la llegenda tindrà una significació molt especial, ja que a partir del segle XIX, i sobretot des de la Renaixença, sant Jordi esdevindrà un símbol catalanista. La lluita del sant amb el drac prendrà la significació de la lluita de Catalunya per assolir la seva llibertat. En conseqüència, sant Jordi deslliurará una donzella que representarà Catalunya, presonera del drac del centralisme d'arrel castellana. Així, Josep Puig i Cadafalch, en un mosaic de la casa de les Punxes hi feu gravar: "*Sant Patró de Catalunya, torneu-nos la llibertat*".

Per la seva banda, el poeta Joan Maragall va deixar escrit: "*Quan un poble pren per patró un heroi, és que vol revivre constantment la seva heroïcitat (...). No n'hi ha prou d'alegrarse en la festa i la diada, ens cal renovar en cada moment la lluita i la victòria*".

Com no podia ser d'altra manera, segons ens informen els cronistes locals, la nostra vila va prendre com a primer patró a sant Jordi fins al 1687; per bé que no en tenim constància documental. No obstant això, sabem que fou un dels nou sants patrons montblanquins, junt amb sant Maties, sant Pere, sant Joan, sant Francesc Xavier, sant Martí, Maria Santíssima, sant Josep i els Àngels Custodis. De tota manera, seguint a mossèn Pau Queralt, la imatge o el nom de sant Jordi, figurava a diversos indrets montblanquins o és ben present en diverses manifestacions, tal és el cas de:

- Un dels principals portals del recinte emmurallat, el de ponent, està sota la seva advocació i protecció, en el qual, el 5 d'octubre de 1997 els nats l'any 1947 oferiren a la vila una bella majòlica amb l'adaptació de la llegenda recollida per Anna de Valldaura. Per bé que com que aquesta està emplaçada a Montblanc, en propietat, la versió no seria la de Joaquina Santamaria, sinó de Joan Amades, atès que aquest va ser el primer folklorista en situar la llegenda a la nostra vila.

- A l'església hospital de Sant Marçal, quan "*a 9 d'octubre de 1372, Bernat Berga i sa muller fundaren un benefici sota invocació de Sant Jordi*".

- A l'església de Santa Maria, a l'altar del patró de la vila, sant Maties, hi havia "*la imatge eqüestre de l'inclit Sant Jordi*".

- I seva figura també està representada en la pintura que corona l'important orgue barroc i en un vitrall de recent creació.

- En el capitell de la creu de l'escala de Santa Maria, hi era representada representada la imatge de sant Jordi; la qual últimament s'ha reproduït a la nova creu.

- En una escultura, obra de Jordi Tàpias, situada en una capella lateral de l'església de Sant Miquel.

- I, també, a la plaça de Sant Francesc, en una bella escultura estilitzada, obrada en ferro forjat pels tallers centenaris de call Biel de l'Espluga de Francolí; així com hi ha igualment una altra escultura en la part central de la rotonda de la Muralla de Santa Tecla, carrer Francesc Macià i Avinguda Lluís Companys.

- Alhora, existeixen diverses talles de sant Jordi i el drac en diferents cases de particulars. Destaquem la que es pot observar des del mateix carrer, tot entrant pel portal de Sant Jordi, a la primera casa del carrer Poblet i Teixidó.

- I era present igualment a la creu de la "*la carretera de Reus, bifurcació amb el camí carreter de la Vall*", la qual era coneguda com la creueta de la Vall.

- A més, "*al cap de l'escalinata de l'estatge de l'Orfeó Montblanquí, hi ha en rajoles de València pintada la imatge eqüestre de l'antic Patró de Cavalleria*", l'orla de les quals fou dissenyada i executada per Ismael Balanyà i Freixa.

- Així mateix, als anys trenta del segle XIX hi va haver una revifada d'actes religiosos el dia de Sant Jordi, a càrrec del mateix Mn. Pau Queralt, amb diferents manifestacions i amb la cantada dels goigs del sant.

- I, finalment, en el decurs de la nostra història, molts montblanquins i montblanquines han portat respectivament el nom de Jordi o Jordina.

Si més no, avui sant Jordi és de plena actualitat a Montblanc. D'ençà l'any 2017 l'antic "estatge de l'Orfeó Montblanquí", o Centre Parroquial, ha passat a denominar-se Centre Cultural Sant Jordi i, sobretot, una de les associacions de més volada, també pren el nom i

té com a motiu principal la mateixa recreació de la bella llegenda de la salvació de la princesa de les urpes del drac per part del valerós cavaller Sant Jordi. Ens referim a l' Associació Medieval de la Llegenda de Sant Jordi, constituïda el 1987 i que a partir del 1988 ha organitzat ininterrompudament la Setmana Medieval pels volts del 23 d'abril. Val a dir que la celebració d'aquest gran esdeveniment és el que mou més montblanquins i montblanquines i és el que adquireix i té un ressò més mediàtic i de major foment turístic de Montblanc.

Un Montblanc medieval, sota l'antic patronatge de sant Jordi, i un Montblanc actual, amb una promoció de cara al futur, al qual li pertoca recuperar aquesta antic patró, com un símbol de força, de determinació, de la terra i de lluita per la llibertat. Una figura que esdevé de rabiosa actualitat, que està plenament imbricada en el nostre teixit socioeconòmic i que, en paraules del president Quim Torra, continuem esperant que *"sant Jordi mati el drac d' una vegada!"*.

”

Per tot allò exposat, s'acorda:

PRIMER.- Establir com a Copatró de la Vila de Montblanc a Sant Jordi.

SEGON.- Adoptar quants acords siguin necessaris per impulsar i promocionar Sant Jordi com a patró.

Secretari

Alcalde

Albert Estébanez López

Josep Andreu Domingo